

Hejsek 10

ČASOPIS ODDÍLU *Upřed* ROČNÍK XXVI červen 2011

Pejsek štěká...

Haf! Vše nejlepší štěkám
Bahňákovi, Vose a Májce!

deky a ešusy - řekněte si a
dostanete či si můžete lev-
ně koupit.

Tábor je tu za pár týdnů.
Máte zaplacenou a ode-
vzdanou přihlášku? Do-
stali jsem od vás tajemný
balíček?

Přineste co nejdříve lísteč-
ky a kroniky, brzy dojde k
jejich vyhodnocení! Kdo
získá sladkou odměnu za
nejlepší lísteček?

Pokud někdo potřebujete
deku či ešus, podařilo se
nám sehnat levně dobré

A kdo vyhraje celoroční
bodování?

Co budeme dělat?

7. 6. Oddílovka (16:30 - 19:00)

14. 6. Oddílovka (16:30 - 19:00)

17. - 19. 6. blind (pro starší)

21. 6. Oddílovka (16:30 - 19:00)

28. 6. Přineste bedýnky (18:00-19:00)

Tábor

1. - 4. 7. představebka

4. - 21. 7. TÁBOR velcí

4. - 10. 7. TÁBOR malí

Informace o táboře

Bedničky zabalené v igelitu a řádně svázané a popedpané postele doneste do klubovny **v úterý 28.6. mezi 18:00 a 19:00.**

Sebou k odjezdu: očkovací průkaz, bezinfekčnost (s datem 4.7.2010) a kartičku pojišťovny (originál), nějaké malé penízky na osobní potřebu během tábora.

Dále s sebou do vlaku vezměte CDD, standardní VV2, tj. spacák a apod. s sebou do vlaku.

Na tábor se vyrazí:

představebka: **1.7. v 11:11 Hlavní nádraží**

ostatní: **4.7. v 12:20 Černý most**

Příjezd z tábora - menší:

neděle 10.7. v 19:00 u klubovny (či dle dohody)

velcí:

čtvrtek 21.7., sejdem se v 17:15 u klubovny.

Bedničky a postele budou v klubovně připraveny k odvezení. Prosíme všechny, aby vše z klubovny v tento čas odvezli. Děkujeme.

Adresa na tábor je:

jméno, tábor oddílu Vpřed

SMÍŠENÉ ZBOŽÍ - pí. Eichlerová

Strážišťe 13

294 13 Mohelnice nad Jizerou

Neberte se s sebou žádné el. zařízení, včetně mobilů (do týpí se nehodí, o vlhku a signálu ani nemluví, navíc je ve Vápně tel. budka na mince), dále jakékoliv cennosti a zbytečnosti. Doporučený seznam:

1. spací pytel
2. deka - veliká (nejlépe 1 na postel a druhá před)
3. pruh igelitu 1 × 2 m
4. věci na spaní
5. 2× dlouhé kalhoty
6. 2× kraťasy
7. 1× košile, svetr
8. 6× tričko (nejlépe jednobarevná, batikovaná)
9. spodní prádlo
10. 2× vlněné ponožky
11. 10× tenké ponožky
12. nepromokavá bunda
13. kožené boty + tenisky
14. plavky
15. kapesníky + šátek
16. hygienické potřeby
(mýdlo, ručník, kartáček, krém, toal. papír atd.)
17. ešus (stačí 1 díl!), lžíce, nůž, hrneček
(nejlépe porcelánový)
18. sekera (výborně nasazená)
19. 2 × utěrky na nádobí (už se nevrátí)
20. zápisník, tužka, papíry, adresy, známky
21. baterka + svíčky (minimálně 5)
22. parfleše a pytlíčky na vyzdobení týpka

- 23. láhev na vodu (1 – 1,5 l)
- 24. uzlovačka
- 25. KPZ + šitíčko
- 26. mýdlo na praní (pokud nejsi špindíra)
- 27. batoh na puťák – půjdeme na výlet
- 28. zpěvníček, hudební nástroje
- 29. lakroska
- 30. repelent proti klíšťatům (ne ve spreji!!)
- 31. opalovací krém
- 32. BEDNIČKA
- 33. PROUTĚNÁ POSTEL

Štítek táborníčka

(20.-22.5)

Vyrazili jsme pro změnu z Masarykova nádraží a ve zdraví dosáhli cílového místa Lužná. Počáteční hor-ko nás ukolébalo, a proto jsme se cítili poněkud zaskočení, když začala bouřka. Zapláštěnkovali jsme se tedy a urychleně pokračovali v cestě. Po chvíli hledání na stanoveném místě jsme našli ideální místočko na spaní a počali stavět plachtičky. Dobře zaopatření před deštěm jsme ulehli s obavou, jak bude zítra.

Ráno nás mile překvapilo nádherným počasím, a tak jsme se pustili do boje o Štítek táborníčka.

Začali jsme držením ešusu na vytrvalost. Na obličeji všech zúčastněných bylo vidět obrovské úsilí. Pokračovali jsme prolézáním pavoučí sítě na co

nejmenší počet dotyků, spojováním dvou lan na různých stromech a házení kroužky na cíl. Vše běželo jako po másle. Stařec se navíc čas od času zeptal na tolik nenáviděnou otázku: Kolik je hodin? A postupně načítal odchylky. Ti, kteří zrovna neměli co na práci pilně vymýšleli příběh na několik obrázků, jejichž pořadí bylo libovolné.

Po obědě jsme navázali druhým kolem házení kroužků na cíl, Setonovým během, přenášení vody brčkem a prolézáním trasy poslepu s poznáváním předmětů. Odpoledne jsme vyrazili na procházku s poznáváním rostlin a doplnili vodu. Večer se pomalu chýlil a my jsme se vrhli na azimuták, následovaný nočním hledáním budíku po sluchu. Po výborné rajské jsme opět ulehli. Všichni jsme byli zvědaví, jak to vlastně dopadne. Ráno jsme si zabalili, přečetli si povídky k obrázkům a vyrazili na Epikurovo poselství. Boj to byl tvrdý, přestože pořadí již bylo jasné. V kategorii mladších zvítězila Tea, v kategorii starších pak Pomeranč. Gratulujeme!

O velmi naivních dětech **aneb existují i naivnější děti než jsme my** **(vítězná povídka od Sály)**

"Ach jo. To bude zase nezajímavý víkend," prohlásila Lucie." Babička nás nikam nepustí a budeme vězet doma."

"Hm.. to jo. Proč ty rodiče museli do té Francie jet?!" řekl stejně znuděně Jakub. "Ale, ale, děti, co to slyším? Vždyť tady zase taková nuda není! Ale když se nudíte, tak tedy jděte ven. Ale teple se oblečte a do večere doma." řekla trochu káravě babička, která právě vešla do dveří.

"Děkujeme, děkujeme. Do večere jsme zpátky, babi, neboj."

Lucka nadšeně vyskočila a začala se teple oblékat. Kuba se k ní stejně nadšeně přidal.

Když se asi za pět minut sešli venku, většina nadšení z nich opadla. Nevěděli, co dělat. Kuba si myslel, že by mohli dělat objevitele. Zhotovili by se louče a objevovali by nápisy v jeskynních. Udělali by si také vor a mohli by jet i na vzdálenější ostrovy a ty také řádně prozkoumat. Když to navrhl nahlas, přišlo to však i jemu samotnému blbost, natož Lucii...

Lucie však k jeho úžasu souhlasila s vorem: "Hele Kubo, víš, že máš docela dobrý nápad?"

"Fakt?" nestačil se divit Kuba.

"no, ano.. I když jestli myslíš to s těma objevitelem, tak to ne, ale s tím vorem je to dobrý nápad." Lucie se na Jakuba povzbudivě usmála.

"Dobře, tak jdeme do lesa a najdeme nějaké klacky. Provaz mám, takže je to OK." řekl Jakub stále ohromen tím, co Lucie řekla.

Tak tedy šly dvě naivní děti do lesa a snažily se naivně najít pár klád na vor. A světe div se: klády našly. Nějakým zázrakem děti klády dopravily až k řece, kde je velmi naivními uzly svázaly.

"Hurá!" okomentoval to Kuba a jal se tlačit vor na vodu (jaksi mu to nešlo).

"Počkej, pomůžu ti," smála se jeho snaze Lucie a pomohla mu s vorem na vodu. Hned si do něho naskočily a odstrčily se od břehu. V půlce řeky si ani neuvědomily, jak jsou naivní, ale uvědomily si, že nemá jí pádlo. To už je zachytil proud. Děti ječely a ječely, proud je unášel dál a dál.

Nevím, jak dlouho je unášel proud, ale po čase se zachytily na břehu. Lucie s Kubou vyskočili z voru a na břehu se rozbřečeli štěstím (nevím proč, za chvíli totiž udělali další naivní blbost).

Na řece se po chvíli objevil vor (samozřejmě lépe zkonstruovaný, než měly děti). V tu chvíli děti udělaly tu blbost. začaly křičet o pomoc na postavu na voru. Postava k nim byla do té doby otočena zády, teď k nim obrátila hlavu a děti zjistily, že sedí jako při levitaci. teprve teď Lucka a Kuba zjistili, že jim postava asi nepomůže.

Měla zlověstný výraz a krvežíznivé oči. Těmi jakoby je přibila k zemi. Děti se ani nehnuly. Postava k nim pomalu doplula, vystoupila, z voru vytáhla zlověstné černé skládací křesílko a posadila se na něj. Měla

černé vlasy tmavší než nejtmaší černá, černější než noc. Lucka s Kubou se stále ani nepohnuli. Postava promluvila a její hlas zněl jako skřípót dveří, jako když se ostří kosa. Dětem přeběhl mráz po zádech a mimoděk sebou trhly.

"Ted' jste moji sluhové, mám hlad - nalovte mi ryby. Každých deset minut po celou hodinu chci mít jednu. Když ne, bude vás to každého stát prst. Návnadu máte tady." řekl a hodil jim do dlaně hrst tlustých slizkých červů.

"A abych nezapomněl... " zasípal "tady jsou pruty." Lucie a Jakubovi přistály v klíně dva rybářské pruty. nikdo z nich se ani nepohnul.

"Deset minut běžít!" připomněla postava. Tu jako by se děti probraly. Sebraly pruty a napíchly na ně návnadu. začaly lovit. Měly opravdu velké štěstí: Jakub po deseti minutách ulovil rybu. Postava zamručela a začala žrát rybu syrovou. Strašně mlaskala.

Potom děti takové štěstí neměly a obě přišly o dva prsty. Tu najednou se vyřítila ze křoví Kubova a Lucina babička společně s hordou policistů. Babička útočila karatistickými hmaty a policisté obušky. Postava jim však unikla.

Když bylo po všem, optala se babička dětí, jak jsou na tom. Ozvalo se jen kvílení. Babička za pomoci policistů vzala děti do náruče a rychlým krokem vyrazila k nedaleké křižovatce, kde čekala sanitka a dalších

pár policistů. Děti byly převezeny do nemocnice, ale bez prstů - postava je sežrala. Doma dětem babička vyčinila, jak jsou naivní. Policisti také.

Děti se přesto nepoučily a naivně hledaly tajemnou postavu. Nenašly ji však. Jejich naivita je stála dva prsty.

Bodování za květen

1. Mikulda 41	14. Eliška 20
2. Sára 36	15. Honzík 20
3. Simča 36	16. Vosa 19
4. Kuba V. 35	17. Majda 15
5. Esterka 34	18. Matyáš 15
6. Tea 31	19. Terka P.15
7. Májka 31	20. Vašík 15
8. Pomeranč 30	21. Bahňák 13
9. Jenda 29	22. Skříťa 10
10. Jonatán 28	23. Samara 9
11. Kubík Ne. 25	24. Týna 9
12. Štěpán 22	25. Ivana 4
13. Terka Š. 21	

Poklad a slaňování

(3.-5.6.)

Poklad začal netradičně vlastní částí starších, a to již po pátečním čaji. Vyrázili do ulic plnit úkoly a získávat body. Zvládli určit několik slohů, pronásledovat tajemného neznámého a skoro i vystupovat na ulici. Po několika partičkách Bangu jsme ulehli a ráno nemohli vstát.

Sotva jsme si uvařili čaj, už doráželi další a další. Když jsme se sešli všichni, střední si vybrali do družinek nejstarší a dokončili jsme na plánu stavbu hradu. Kdo postavil hrad, vyrážel na poklad. Boj to byl vskutku vyrovnaný. Družinky se zpočátku držely pořád spolu a měly problém se odtrhnout. Úkoly na základních stanovištích všichni zvládli s přehledem a ani s šiframi nebyl problém. Díky kuriózní situaci se 2 družinkám podařilo přeskočit jednu zprávu tak, že si spletli 2 jiné a náhodou jim vyšlo správně místo. Neuvěřitelné! Na Děvín, kde se poklad ukrýval dorazily tedy obě družinky společně.

Když jsme se dostatečně potěšili pokladem a snědli celý meloun, vyrázili jsme na Smíchovské nádraží. Odtud dále vlakem do Dobřichovic, kde jsme si našli místo na spaní a ráno pokračovali k Černolickým skalám.

Tam na nás už čekala Janča s Kubou. Vybrali jsme

skalku vhodnou pro počáteční rozlezení a rozslaňování a poté pokračovali na těžších. Nejlepším lezcem a slaňovačem se ukázala Eliška, která zvládla vylézt opravdu všechno. Poněkud unavení a opálení do sluníčka jsme vyrazili zpátky do Prahy... A že to stálo za to!

Měcholupy

povídka od Vosy

Bylo pozdě večer. Blátivé listopadové úterý. Pršelo a já seděl v jedné z těch hnusných zastávkových budek a čekal na pantograf do Prahy. Mraky se honily po obloze, a já se ještě víc zachumlal do svého kabátu. Na nástupišti jsem byl sám. I když... Měl jsem vtíravý pocit, že mě někdo sleduje. Což vzhledem k mému povolání není až tak neobvyklé. Občas se živím trochu nepoctivě – jsem kapsář. Zkušenější člověk může při tlačení v metru přijít k pěkné sumě. Následně se všeho rychle zbaví a zamete stopy. Několikrát mě už stíhali policajti, a tak jsem tu nervozitu vnímal spíš jako nemoc z povolání.

Rozložil jsem noviny a zapálil si.

Za těch několik tisíc, který jsem dostal od toho chlápka ta cesta sem stála. Má tady v Měcholupách pěkný barák, kupuje kradený věci a prodává je do ciziny.

Tu se to stalo. Zahřmělo, já vzhlédl od novin a tu jsem vedle sebe na lavičce uviděl sedět člověka. Strašně jsem se vyděsil. Vůbec jsem toho člověka neslyšel přicházet, a o to víc mě vylekalo, že se nelekнул mého úleku. Jako by jej čekal.

„D – dobrý den,“ řekl jsem a cigareta mi spadla na zem.

„Dobry den,“ odvětil tiše ten muž. Z jeho hlasu sálala obrovská cílevědomost. Ale hlavně něco strašně, strašně děsivého.

„Jak -“, zadrhl se mi hlas „jak 'ste se sem dostal?“

Chvíli se na mě díval přimhouřenýma očima. Shovívavě, nebo možná škodolibě se usmíval.

„Mám zde jisté poslán,“ odpověděl klidně. „A vy?“

Úplně mě tím vyvedl z rovnováhy.

„Byl jsem – na návštěvě u přítele. Na návštěvě!“ Dodal jsem pro jistotu ještě jednou.

„Jak koukám, dal vám docela dost peněz, vidíte?“

„Cože?!“ Prudce jsem vyskočil. Onen muž držel v ruce mojí peněženku naplněnou několika pětistovkami. Zachechtal se. Chtěl jsem něco říct, chtěl jsem říct spoustu věcí ale zmrazil mě pohledem.

Znovu jsem si sedl. Ticho.

„Ale já jsem -.“ Zarazil jsem se. Opět ticho.

„Opravdu, já -.“ Další ticho. Deprimující. Vypadal, že o mě ví úplně všechno.

Zadrnčely koleje. Přidrlněl starej panták. Pořádně jsem zmoknul, než jsem k soupravě doběhl a on musel zmoknout taky. Ale když jsme si sedali na modré sedačky v prázdném voze, na jeho černém saku nebyla ani kapka. Zůstal suchý.

„Co po mě chcete?“, vykřikl jsem.

„Já?“, odvětil klidně. „Já po vás nechci nic. Vůbec nic.“

Bylo to děsivé. Nikdy v životě jsem neměl takový strach. Jistě, chtěl jsem utéct, ale nemohl jsem. Před sebou samým neutečete.

Seděl naproti mně. Sice se díval na druhou stranu, ale věděl jsem, že ví o každém mém pohybu, o každé mé myšlence.

Náhle jsem si vybavil všechny ty, které jsem okradl. Tu maminku s dítětem v tramvaji, tu poloslepou babku v supermarketu. Všechny ty majitele peněženek, získaných v tlačenci na zastávkách. Všechny ty, kteří teď třeba nemají co jíst.

Přemýšlel jsem, jestli jsem vůbec tehdy věděl, co dělám.

Vešel průvodčí. Ten muž se hned ujal slova.

„Dvakrát z Měcholup do Prahy – Radotína,“ řekl.

„Ne,“ zaprotestoval jsem „já jedu na hlavák.“ Muž zavrtěl hlavou s rozhodným výrazem ve tváři. Věděl toho víc než já.

„Radotín,“ řekl.

„Tak teda Měcholupy – Radotín, áno?“, ujistil se průvodčí. Aby měl volné ruce k počítání jízdného na elektronickém strojku, položil na mojí sedačku svou tašku. Nebyla dobře zapnutá, a na vrchu se rýsovala peněženka. Neodolal jsem. Klasický kapsářský trik. Jednoduchý hmat a peněženka je v mé kapse. Nikdo si ničeho nevšiml.

„To dělá padesát osm korun.“

Muž vytáhl tři dvacký. Průvodčí si je schoval do kapsy.

„Hned vám vrátím.“ Vzal tašku, chtěl z vrchu vytáhnout peněženku, ale nenašel ji. Prohledal celou tašku, nakonec vyndal její obsah.

„Promiňte, asi jsem jí někde nechal. Hned jsem zpátky!“ Odběhl.

Muž se ke mně naklonil a peněženku mi vytrhl z kapsy.

„A co bylo tohle?“, zeptal se.

„No – to...“

„No?“

„To bylo poprvé. Teď když to vidím strašně mě to

mrzí! Je mi to líto! Opravdu, bylo to poprvé, to já obvykle nedělám! Já totiž - “

„Ano?“, zeptal se muž a zašklebil se. „Ne. Nemyslete si že vám to takhle projde. Vaše hříchy jsou sečteny. A z toho se nevyvlíknete.“

Náhle jako by mi zčernal svět před očima. Vlak se se mnou začal naklánět, všechno se točilo. Nedalo se to vydržet. Já to prostě nemohl zvládnout.

„Já – já si odskočím,“ řekl jsem.

„Ale jistě,“ řekl muž.

* * *

V úterý 21. listopadu v cca 22: 30 hodin vyskočil na trati Benešov u Prahy – Praha asi čtyřicetiletý muž z jedoucího osobního vlaku, a to těsně před stanicí Praha – Radotín. Byl na místě mrtev, k jeho vzkříšení nepomohla ani rychle přivolaná záchranná služba. Okolnosti nehody se vyšetřují, nejpravděpodobnější je ale sebevražda.

Zelí (603 478 299)

Adam (721 672 131)

Stařec (731 042 196)

Eliška (728 467 049)

T.O. Vpřed pro vlastní potřebu.
tovpred.ctrnactka.cz

